NEWS

Kad se videozid obraća svakome posebno

13. kolovoza 2026., Tobias Engl

Slika u javnom prostoru može se dijeliti. Stotinu ljudi gleda istu ploču s obavijestima i svatko s nje uzima ono što se njega tiče. Zvuk to dugo nije mogao. Tko na kolodvoru čuje obavijest, čuje isti glas kao i svi ostali, na istom jeziku, istom glasnoćom, odnosila se ona na njega ili ne. Zvuk u prostoru oduvijek je značio – jedan govori, svi slušaju.

U tome ima nečeg grubog, što nam ne upada u oči samo zato što smo navikli. Dvorana u kojoj se govori dvorana je u kojoj većina riječi stiže do pogrešnih ušiju. Ona jedna obavijest koja je važna utapa se u bujici mnogih koje nikome nisu namijenjene. Glasnoća je bila jedini način da te netko čuje, a glasnoća pogađa svakoga.

Slika ostaje javna, zvuk postaje privatan.

Nova generacija bežične audiotehnologije, Auracast, preokreće staro pravilo. Zvuk jednog prostora može se razdijeliti na više kanala koji teku usporedno, a da se ne preklapaju. Tko želi, uključi se slušalicama ili slušnim aparatom i prima svoj kanal: svoj jezik, svoju glasnoću, komentar koji pripada slici koju upravo gleda. Prostor ostaje tih. A ipak se sluša.

ScreenWay povezuje te kanale s onim što se prikazuje na zidu. Videozid svima pokazuje isto, a ipak se svakome obraća posebno. Na peronu jedan čuje obavijest na njemačkom, drugi na engleskom, treći preko svog slušnog aparata, glasnije namještenog jer mu tako treba. Svima pokazati isto, a svakome reći nešto drugo više nije proturječje.

Ono što se pritom mijenja tiše je nego što se misli, a istodobno veće. Zajednički prostor više ne mora nikoga zaobići i zbog toga ne mora postati glasniji. Zvuk prestaje biti buka i počinje imati adresu. Videozid koji se svakome obraća posebno na kraju je uljudniji od svakog zvučnika koji je mislio dobro, a sve je tretirao jednako.